

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΣΗΕΑ ΝΙΚΟΥ ΚΙΑΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΡΑΦΗΛΙΔΗ

“Αποχαιρετούμε τον εκλεκτό δημοσιογράφο, έναν από τους κορυφαίους του ελληνικού κινηματογράφου, τον άνθρωπο του πάθους.

Τον είπαν, τον **Βασίλη Ραφαηλίδη**, ανατρεπτικό, τον είπαν μαχητικό, τον είπαν μοναχικό, ακραίο, σαρκαστικό. Ήταν όλα αυτά και συχνά προκαλούσε αντιθέσεις, ενοχλούσε. Ένα είναι βέβαιο. Ήταν ο πεισματάρης Μακεδόνας, που έγραφε, μιλούσε, δημιουργούσε, παθιασμένα υπερασπιζόταν την άποψή του και έμεινε ως το τέλος του αριστερός, όπως αυτός αντιλαμβανόταν τον προσδιορισμό αυτόν. Όλη του τη ζωή κινήθηκε και δημιούργησε μέσα στην Αριστερά, σ’ όλη του τη διαδρομή από τα Σέρβια και το Βελβενδό της Κοζάνης, το βουνό, την Καστοριά μέχρι την Αθήνα, όπου και έμεινε με ενδιάμεσα ταξίδια στην Αλγερία.

“Εγκαταλείπω το 1953 στην Καστοριά τους πεινασμένους γονείς μου και εγκαθίσταμαι μόνος μου στην Αθήνα, με τη σκέψη πως εκεί θα μπορέσω να φάω” γράφει με χιούμορ και αυτοσαρκασμό στο αυτοβιογραφικό του κείμενο, το 1987, στο “ΕΘΝΟΣ”. Και λίγο πιο κάτω, στο ίδιο κείμενο αναφωνεί όλο σαρκασμό:

“Επιτέλους για πρώτη φορά στη ζωή μου τρώω σαν άνθρωπος”.

Μέσα από τις σελίδες της “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ”, του “ΒΗΜΑΤΟΣ”, του “ΕΘΝΟΥΣ”, για ένα διάστημα του “ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ” και τελευταία της “ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ”, καθώς και από την “ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΕΧΝΗΣ”, τον “ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ”, τον “ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ”, από τα βιβλία, από τα μαθήματα που έκανε, από τις εμφανίσεις του στην τηλεόραση, έβγαζε όλη την αγωνία, την ανησυχία, τον προβληματισμό για απαντήσεις στις πολιτικές,

κοινωνικές, οικονομικές προκλήσεις των καιρών. Το αεικίνητο μυαλό, η καρδιά, το βλέμμα του Βασίλη Ραφαηλίδη έχουν μείνει στην ιστορία.

Εκ μέρους της ΕΣΗΕΑ, **Βασίλη Ραφαηλίδη**, σου στέλνω το στερνό αντίο. Θα σε θυμόμαστε.

Εγγραφες ότι “η υστεροφημία είναι μια έννοια σπέσιαλ για ηλιθίους, διότι όπως όλα, πεθαίνει και η φήμη, μικρή ή μεγάλη, αδιαφόρως”.

Πεισματάρηδες όμως και μεις δεν συμφωνούμε μαζί σου.

Θα μας λείψεις.”